

בג"ץ 5073/13 - יחזקאל שרגא גלבר נ' בית הדין הרבני האזורי בירושלים ואח'

בג"ץ 5073/13 - יחזקאל שרגא גלבר נ' בית הדין הרבני האזורי בירושלים ואח'עליו

בג"ץ 5073/13

יחזקאל שרגא גלבר

נגד

1. בית הדין הרבני האזורי בירושלים

2. מנהל בתי הדין הרבניים

3. פרומט לאה אייכלר

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[18.07.2013]

כבוד השופטת א' חיות

כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופט י' עמית

עתירה למתן צו על-תנאי ולמתן צו ביניים

בשם העותר:

עו"ד משה יצחק אוסדיטשר

פסק-דין

השופטת א' חיות:

זוהי עתירה לביטול החלטותיו של בית הדין הרבני האזורי בירושלים מיום 4.7.2013 ומיום 9.7.2013 מחמת חוסר סמכות מקומית.

1. העותר והמשיבה 3 (להלן: המשיבה) נישאו בחודש אוקטובר 2011 ובחלוף חודשים ספורים, ביום 1.2.2012, הגישה המשיבה תביעת גירושין לבית הדין הרבני האזורי בירושלים (להלן: תביעת הגירושין). לאחר שנעתר לבקשת המשיבה והוציא צו לעיכוב יציאתו של העותר מהארץ, הורה בית הדין הרבני האזורי בירושלים ביום 6.2.2012 על העברת הדיון בתביעת הגירושין לבית הדין הרבני האזורי באשדוד שם מצוי מקום מגוריהם האחרון של בני הזוג ובחודש מרץ 2012, בעקבות גירושה מהעותר, הגישה המשיבה לבית הדין הרבני האזורי באשדוד בקשה למחיקת תביעת הגירושין ובית הדין נעתר לה וכן הורה על ביטול צו עיכוב היציאה מהארץ שהוצא נגד העותר. בחלוף כשנה נוספת הגישה המשיבה לבית הדין הרבני האזורי בירושלים תביעה נגד העותר לתשלום מזונות עבור התינוקת שנולדה לבני הזוג לאחר גירושיהם (להלן: תביעת המזונות). העותר, מצידו, עתר להעברת הדיון בתביעת המזונות לבית הדין הרבני האזורי באשדוד בהסתמכו על החלטתו הקודמת של בית הדין הרבני האזורי בירושלים לפיה הועבר הדיון בתביעת הגירושין לבית הדין האזורי באשדוד.

2. בהחלטתו מיום 4.7.2013 דחה בית הדין הרבני האזורי בירושלים את בקשת העותר, וקבע כי מאחר שהמשיבה מטופלת בתינוקת בת יומה ומאחר שהיא מתגוררת כעת בירושלים "אין לגרור את האם למרחקים". עוד נקבע כי בקשת העותר הוגשה באיחור וכי "לגבי נושא המזונות אין להרחיק נדוד במצב מיוחד זה". בדיון שהתקיים בתביעת המזונות ביום 7.7.2013 שב העותר והעלה את טענותיו בדבר חוסר סמכותו המקומית של בית הדין האזורי בירושלים ובהחלטתו מיום 9.7.2013 (שהוכתרה כ"פסק דין זמני"), שב בית הדין ודחה טענות אלה מאותם הטעמים.

3. מכאן העתירה שבפנינו בה טוען העותר כי החלטותיו של בית הדין הרבני האזורי בירושלים ניתנו בחוסר סמכות מקומית, תוך התעלמות מהחלטתו החלוטה מחודש פברואר 2012 בתביעת הגירושין וסטייה מן האמור בתקנה י' לתקנות הדיון בבתי-הדין הרבניים בישראל, התשנ"ג לעניין סמכותו המקומית. העותר מוסיף וטוען כי בית הדין נתן את החלטתו מיום 4.7.2013 בהרכב חסר של שני דינים בלבד וכי החלטתו זו נסמכה על נימוקים שלא הועלו באופן ישיר על ידי המשיבה. עוד טוען העותר כי היה על בית הדין לשוב ולקבוע שהסמכות המקומית לדון בתביעת המשיבה מסורה לבית הדין הרבני האזורי באשדוד, ולטענתו עצם הגשת תביעת המזונות לבית הדין בירושלים יש בה משום חוסר תום-לב מצד המשיבה. העותר מדגיש כי עתירתו הוגשה לבית משפט זה מבלי שהוגש ערעור על ההחלטות לבית הדין הרבני הגדול וזאת לדבריו "בכדי למנוע מצב בו מעצם הגשת הערעור, מסכים העותר לסמכות המקומית אשר 'קנה' לעצמו בית הדין בירושלים".

4. דין העתירה להידחות על הסף.

העתירה שהגיש העותר לוקה באי-מיצוי ההליכים העומדים לרשותו, קרי - פנייה לבית הדין הרבני הגדול בהשגה על החלטותיו של בית הדין הרבני האזורי (ראו: בג"ץ 8718/05 פלונית נ' פלוני, פסקה 4 (15.9.2005); בג"ץ 5498/06 פלוני נ' פלוני, פסקה 3 (5.7.2006); בג"ץ 4564/12 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקאות 6-7 (28.6.2012)), והיא "דרך המלך". אכן, לבית משפט זה בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק יש סמכות המקבילה לזו של בית הדין הרבני הגדול בכל הנוגע לביקורת שיפוטית על החלטותיהם של בתי הדין הרבניים, האזוריים אך סמכות זו שמורה למקרים חריגים ביותר שהמקרה דנן אינו נמנה עמם (ראו בג"ץ 3428/11 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בתל אביב, פסקה 2 (4.5.2011)). יתר על כן, הלכה ידועה ומושרשת היא כי בית משפט זה לא בנקל יתערב בהליכים המתנהלים בפני בתי הדין הדתיים, קל וחומר בעניינים של סמכות מקומית (ראו בג"ץ 99/62 סולטאן נ' בית הדין הרבני, טבריה, פ"ד טז(1) 1763, 1768 (1962)).

אשר על כן, העתירה נדחית.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"א באב התשע"ג (18.7.2013).